

De voordeur achter je dicht trekken en weten dat je hem pas over een jaar weer opent, omdat je twaalf maanden op reis gaat. Bert en Janneke Dijkstra kennen dat gevoel. Ze gingen weg in september 2002 en kwamen pas in augustus 2003 weer thuis. En als het kon, gingen ze morgen weer.



Bert en Janneke Dijkstra. „We wilden meer zien.“

Foto's LC/Niels Westra/

Een jaar van absolute vrijheid

China, Tibet, Vietnam, Cambodja, Thailand, Maleisië, Singapore, Java, Bali, Australië, Nieuw-Zeeland, Tahiti, Moorea, Paaseiland, Bolivia, Peru, Galapagos, Mexico. Zie daar het verlanglijstje van Bert (58) en Janneke (55) Dijkstra uit Leeuwarden. En ja, als je dat allemaal wilt bekijken, dan ben je wel een jaar onderweg.

Het idee om een wereldreis te maken ontstond tijdens eerdere vakantieperiodes. De twee bezochten Thailand, Egypte, Ecuador, India en Nepal en Jemen. Maar iedere keer waren ze er te kort om het land echt te leren kennen. Bert: „We wilden meer zien, maar dat lukt nooit in een paar weken. Dus besloten we dat we een paar maanden op reis wilden en uiteindelijk werd dat een jaar.“

Ze bedachten welke landen ze wilden gaan zien en zo ontstond het verlanglijstje. Met behulp van boeken en reisfolders zochten ze uit wat ze in die landen wilden bekijken en met hulp van de Encarta wereldatlas stelden ze op de computer hun reis samen. Met hun wensenlijst stapten ze naar Wereldcontact in Groningen.

Om alle bestemmingen een beetje fatsoenlijk aan elkaar te knopen, was een wereldticket noodzakelijk. Het werd de meest uitgebreide en dus duurder versie. Daarbij is niet het aantal stops bepaald, maar de afstand. En kun je gratis je vluchten omzetten, zo vaak je maar wilt. Ze vlogen uiteindelijk een dikke 68.000 kilometer, verdeeld over 26 vluchten. En boekten bijna elke vlucht een keer om, omdat ze ergens langer wilden blijven of er juist eerder wegwilden.

SPORTSCHOOL

De wereldreis van de Dijkstra's duurde in het echt veel langer dan een jaar. Ver voor hun vertrek begonnen ze al met een cursus Spaans, Inlezen en trainen. Trainen? „Jazeker. Zo'n anderhalf jaar van te voren hebben we ons aangemeld bij de sportschool. Je moet ervoor zorgen dat je in conditie bent, voordat je aan zo'n reis begint.“

Janneke: „We hebben ook heel veel gewandeld, omdat je wel een eind moet kunnen lopen met een rugzak. Het was niet nodig om kilometers lang met je bagage te lopen, maar je moet wel fit genoeg zijn. Uiteindelijk doe je veel met openbaar vervoer, maar zo af en toe loop je toch wel een stuk met je spullen.“

Ze reisden lowbudget, want hoe goedkoper ze leefden, hoe langer ze weg konden blijven. Voor elk land hadden ze een budget vastgesteld, gebaseerd op wat ze erover hadden gelezen. „We wisten hoe duur het er ongeveer was en zochten steeds de goedkopere hotels uit. Meestal token we voor guesthouses. Daar heb je wel een eigen kamer, maar is er soms een gemeenschappelijke keuken, met een huiskamer en je eet dan met zijn allen aan grote tafels“, aldus Bert.

„OUDJES“

„Het lijkt een beetje op een jeugdherberg, maar dan zonder slaappalen. Dat wilden we ook beslist niet, daarvoor zijn we echt te oud. Maar ook in die guesthouses wa-

ren we vaak de oudsten en dus een soort bezienswaardigheid. De eerste avond koken de jongeren ons dan een beetje raar aan, zo van 'wat moeten die oudjes hier.'“ „Maar als we vertelden dat wij ook een jaar wilden reizen en daarom een beetje op het geld moesten passen, werden ze dolenthousiast. 'Dat zie ik mijn ouders nog niet doen', was vaak de reactie", vult Janneke aan.

Bert: „We hebben de leukste contacten in die guesthouses opgedaan. Sawieso wissel je nieuws uit, met mensen die komen van waar jij naar toe wilt of andersom. Je kunt je tips kwijt en je kunt tips krijgen. Jongeren vertelden ons bijvoorbeeld hoe we handig goedkoop konden bellen.“

„Af en toe hadden we onderweg behoefte aan wat meer luxe en dan gingen we in een hotel. Met zachte bedden en een airco. Maar dan loop je daar door de gangen naar je kamer en zie je verder geen mens.“

Om de reis te maken nam Janneke, die in Groningen bij de bloedbank werkt, een jaar verlof. Bert werkt niet meer. Ze hebben er echt voor moeten sparen en het scheidde dat de twee kinderen inmiddels het huis uit waren. Maar wat doe je met je huis als je een jaar weg bent?

Bert: „Wij hebben het via een makelaar verhuurd. Een arts die een jaar lang stage kwam lopen in het ziekenhuis hier, heeft er gewoond. We moesten er wel een maand eerder uit, maar konden zolang in het huis wonen van vrienden die zelf op vakantie gingen. Zo waren de kosten in Nederland gedekt en door goedkoop te reizen is het gelukt om een jaar weg te blijven.“

Na een jaar stonden ze thuis weer op de stoep, met een hoofd vol herinneringen, vierduizend foto's (Janneke) en achttien uur film (Bert). Wat hen het meest is bijgebleven zijn de kinderen in Cambodja, die ondanks hun ellendige omstandigheden zo vrolijk en behulpzaam waren.

Janneke: „We zijn een tijdje in het kustplaatsje Shihanoukville neergestreken

om alle indrukken te verwerken en kwamen in contact met de kinderen die daar op het strand fruit verkopen. Ze krijgen 's morgens van hun moeder 1 dollar om op de markt spullen in te kopen en moeten daar dan op het strand de kost mee verdienen. Ze hebben helemaal niks. Kunnen ook niet naar school want dat kunnen ze niet betalen. Maar ze willen heel graag leren.“

BEELDJE

„Toen heb ik een poosje Engelse les gegeven aan een meisje daar. Omdat het Kerstmis was, kocht ze van haar zuurverdiende geld een glazen beeldje voor me. Ze had gelezen dat Westerse mensen cadeautjes voor elkaar kopen met Kerstmis en wilde dat ook doen.“

Na hun wereldreis hebben de Dijkstra's het wat reizen betreft even 'rustig' aan gedaan. Het huis werd verbouwd en ze beperkten zich tot een tripje naar Italië. Maar begin dit jaar bezochten ze Mali. Helemaal zijn daarmee de vakantieperiodes van Janneke alweer bijna op.

Toch laat het reizen hen niet los. Ze hebben al twee keer op de reizigersbeurs van Wereldcontact in Bussum gestaan om informatie en voorlichting te geven over hun wereldreis. En Bert wil lezingen gaan geven, met de films die hij inmiddels heeft gemonteerd.

Ze hopen dat ze nog een keer zo lang op stap kunnen. Ook al weten ze dat je na afloop echt moet 'afkicken', want het duurt zeker een maand voor je weer in je gewone doen bent. Janneke heeft zelfs nog langer moeite gehad om weer in haar oude ritme te komen.

„Ik had gewoon heimwee naar het onbezorgde leven. Als je wakker wordt ligt alles open. Voor anderen is dat misschien beangstigend, als je 's morgens niet weet waar je 's avonds slaapt, maar voor mij was het een jaar van absolute vrijheid.“

MARIA BOONSTRA

Info: www.tweereizigers.nl



Het glazen beeldje, gekregen van een fruitverkoopster.